

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **J. K.**, bytom U., *právne zastúpeného Mgr. Petrom Piatnikom, advokátom* so sídlom Nám. sv. Egídia 29/69, Poprad, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, sekcia verejnej správy, odbor priestupkov, so sídlom Drieňová 22, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SVS-230-2010/00896/TJH zo dňa 19.5.2010, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 246/2010-28 zo dňa 29. marca 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S 246/2010-28 zo dňa 29. marca 2011 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný v odvolacom konaní potvrdil rozhodnutie Obvodného

úradu v Poprade č. 1/2010/00423-00005 PR.2009/1058 DH zo dňa 27.1.2010, ktorým bol žalobca uznaný vinným zo spáchania priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. a) zák. č. 372/1990 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „priestupkový zákon“), ktorého sa dopustil tým, že v liste doručenom spoločnosti Bytový podnik Poprad, s.r.o. dňa 6.11.2009 nazval navrhovateľa Ing. A. K. „zlodejom a podvodníkom – banditom“, čím svojím konaním inému ublížil na cti tým, že ho urazil a bola mu uložená pokuta vo výške 30 €. Krajský súd takto rozhodol, keď dospel k záveru, že správne orgány riadne zistili skutkový stav veci, ktorý viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty a to, že priestupku sa dopustil žalobca, keď v liste zo dňa 2.11.2009 napísal urážlivé výrazy a sám sa k napísaniu listu priznal. Krajský súd taktiež uviedol, že nezistil ani, že by bola porušená rovnosť účastníkov správneho konania, tak ako to namietal v žalobe žalobca, nakoľko preukazovanie iných skutočností, tvrdení a dôkazov, ktoré nesúviseli s podaným návrhom na prejednanie tohto priestupku, nebolo predmetom priestupkového konania a preto sa nimi správny orgán nezaoberal, čo nemožno považovať za porušenie rovnosti účastníkov správneho konania.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR v odvolacom konaní zmenil rozsudok krajského súdu a žalobe vyhovel a zaviazal žalovaného k náhrade trov konania. Poukázal na to, že krajský súd bližšie neodôvodnil, prečo sa stotožnil s právnym názorom správnych orgánov, že by sa v priestupkovom konaní nevyskytla žiadna predbežná otázka, ktorej zodpovedanie by podmieňovalo rozhodnutie správneho orgánu vo veci samej. V súvislosti s predbežnou otázkou poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo 129/2007. Podľa žalobcu, aj keď je pravdou (ako to tvrdí žalovaný), že nie je v právomoci správneho orgánu rozhodovať o tom, či bol spáchaný trestný čin, nič nebránilo správne orgánu postupovať podľa ust. § 40 ods. 1 správneho poriadku a dať podnet orgánom činným v trestnom konaní, či nedošlo k spáchaniu trestného činu zo strany Ing. K. a to vzhľadom na skutočnosti, ktoré uviedol žalobca na svoju obranu vo svojej výpovedi, ako aj na predložené listinné dôkazy. Správny orgán mal príp. posúdiť, či nedošlo zo strany Ing. K. k spáchaniu priestupku proti majetku alebo iného správneho deliktu. Bez vyriešenia tejto predbežnej otázky nemohol správny orgán dospieť k jednoznačnému záveru o vine žalobcu. Z uvedenej skutočnosti preto podľa žalobcu došlo k porušeniu rovnosti účastníkov v správnom konaní v zmysle § 4 ods. 2 správneho poriadku. Postupom správneho orgánu, ktorý sa odmietol zaoberať dôkazmi

predloženými žalobcom došlo k odmietnutiu spravodlivosti.

Žalovaný sa písomne vyjadril k odvolaniu žalobcu a uviedol, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 214 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 18. apríla 2012 (§ 156 ods. 1 a 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.).

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutia a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na obsah podaných odvolaní posudzoval, či správne orgány pri rozhodovaní ako i krajský súd vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci a s ohľadom na námietky odvolateľov ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Podľa ust. § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci.

Podľa ust. § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Nie je pritom viazaný len návrhmi účastníkov konania.

V zmysle ust. § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Odvolací súd dospel k záveru, že správne orgány riadne zistili skutkový stav veci a vyvodili z neho i správne právne závery.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) priestupkového zákona, priestupku sa dopustí ten, kto inému ublíži na cti tým, že ho urazí alebo vydá na posmech.

V danom prípade, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, je nesporné, že žalobca sa predmetného priestupku dopustil a taktiež sa priznal k napísaniu predmetného listu adresovaného Bytovému podniku Poprad, s.r.o., v ktorom liste uviedol urážlivé výroky vo vzťahu k Ing. A. K. Správny orgán prvého stupňa postupoval v súlade s priestupkovým zákonom, keď sa pokúsil urazeného a obvineného zmieriť. Zákon neustanovuje výslovne, či sa príslušný orgán musí pokúsiť o uzavretie zmieru, z jeho dikcie však možno mať za to, že tento postup zákonodarca zamýšľal. K uzavretiu zmieru by mohlo dôjsť v ktoromkoľvek štádiu konania, teda vrátane odvolacieho. Ako vyplýva z administratívneho spisu, navrhovateľ na nariadenom ústnom pojednávaní dňa 14.1.2010 odmietol uzavrieť navrhnutý zmier s obvineným J. K.

Pokiaľ sa týka námietky žalobcu, že postupom správneho orgánu došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov v správnom konaní, keď sa odmietol zaoberať jeho návrhmi, ktoré považoval za potrebné vyriešiť ako predbežnú otázku v správnom konaní, tak v tejto súvislosti dáva odvolací súd za pravdu krajskému súdu, že preukazovanie iných skutočností, na ktoré poukazoval žalobca v priestupkovom konaní, nesúviseli a ani neboli predmetom priestupkového konania. Tieto tvrdenia žalobcu považoval i odvolací súd za účelové s úmyslom zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný priestupok.

V ust. § 73 ods. 2 priestupkového zákona sú zakotvené základné práva a povinnosti obvineného z priestupku a poskytuje obvinenému z priestupku širší okruh procesných práv a predovšetkým zakotvuje zásadu prezumpcie neviny obvineného z priestupku. Obvinený

z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky. K výpovedi ani k priznaniu nemôže byť donucovaný. Realizácia zásady prezumpcie neviny znamená, že správny orgán je povinný dokázať vinu obvineného z priestupku, a ak sú o nej pochybnosti, musí rozhodnúť v prospech obvineného z priestupku (in dubio pro reo).

Odvolací súd sa nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, že v jeho prípade by postupom správneho orgánu došlo k odmietnutiu spravodlivosti. Naopak, z administratívneho spisu vyplýva, že správny orgán rešpektoval procesné práva obvineného z priestupku, základné zásady správneho konania a článok 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivý proces. Súčasťou práva na spravodlivý proces je právo na spravodlivé súdne konanie, ktoré subsumuje základné súdno-procesné princípy.

Najvyšší súd SR považuje za potrebné zdôrazniť, že z doterajšej judikatúry vyplýva, že spravodlivosť napadnutého procesu sa posudzuje ako celok a v danom prípade nemožno hovoriť, že by proces ako celok vo vzťahu k žalobcovi pred správnymi orgánmi bol nespravodlivý.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom v zmysle ust. § 219 ods. 1, 2 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd SR v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. za použitia § 246c ods. 1 O.s.p. Žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému v odvolacom konaní trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 18. apríla 2012

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Peter Szimeth